

NORMES DE CONDUCTA PER A CASA

Les normes són mitjans d'ajuda, pilars importants per a limitar el terreny de joc, perquè el xiquet puga moure's en ell d'una manera segura i protegida. Tots necessitem en el nostre comportament, però molt especialment els xiquets més xicotets, uns límits molt clars per a sentir-se segurs i protegits, per a orientar-se adequadament, trobar suport, experimentar la unió amb la família, aprendre a tindre confiança i autonomia per a poder convertir-se en adults responsables i independents.

Les normes han de ser molt clares, estar ben definides i ser adequades per a cada xiquet segons la seua edat.

És important establir diferències entre germans si n'hi ha. D'una altra manera els majors tenen la sensació que créixer només porta amb si obligacions i no tardaran a aparéixer conductes regressives (comportament infantil) i, per part seua, els xicotets no desitjaran créixer (per a què perdre privilegis?).

No és dolent que un xicotet es quede, per exemple, sense anar a una activitat, o no puga rebre una bicicleta fins a ser més major. D'aquesta manera desitjarà créixer i fer-se major com el seu germà. Fer-se major serà desitjable perquè ser xicotet no porta amb si tots els privilegis i avantatges.

Excm. Ajuntament de Sagunt
Departament d'Educació

2-3 años	4-5 años	6-7 años	8-9 años	10-11 años	12+ años
Organizar sus juguetes	Vestirse solo	Hacer la cama	Refrescos solo	Limpieza su habitación	Sacar la basura
Comer solo	Asearse solo	Organizar su escritorio	Limpieza el suelo	Sacar la basura	Hacer la compra
Tirar cosas a la basura	Poner la mesa	Preparar su mochila	Cuidar la mascota	Limpieza el jardín	Limpieza la casa
Regar las plantas	Dejar de comer a la mascota	Pasar la aspiradora	Preparar el desayuno	Tender la ropa	Cocinar un bocado
Llevar su ropa a la lavandería	Fregar los platos con supervisión	Quitar el polvo de los muebles	Cocinar platos sencillos con supervisión	Cuidar de un hermano menor	

No demane coses que el xiquet no pot fer, segons la seua edat i evolució individual cadascú està preparat per a anar assumint responsabilitats en diferents moments.

Siga coherent en l'aplicació de normes:

- Quan prohibisca una conducta, siga conseqüent i faça-ho sempre.

- Quan crega que una situació mereix una excepció, explique-li-ho abans.
- No cedisca després de moltes súplices, pensarà que se n'ha eixit amb la seua.

- No modifique els càstigs una vegada anunciats (especialment si el seu fill se n'ha eixit moltes vegades amb la seua).
- Faça els ulls grossos quan no se senta amb forces per a mantindre un límit que ja ha posat en altres ocasions.
- Mai amenaces i després sigues tolerant amb la situació.
- No es desautoritze mai obertament davant dels seus fills. Reconéixer obertament el nostre fracàs com a autoritat competent no ens ajudarà a recuperar-la, sinó que ens dificultarà més imposar-nos la pròxima vegada.

Els càstigs exagerats solen posar-se en **moments de ràbia**. Si ho hem dit, hem de complir-ho, però en aquestes ocasions pot ser molt difícil. Quan se senta descontrolat/da, diga tan sols: **"Estàs castigat; em pensaré el càstig i te'l diré després"**. D'aquesta manera es donarà un temps per a pensar i no posarà un càstig desmesurat que després li coste complir.

No castigue amb alguna cosa que no puga complir. Els càstigs no són millors per ser més durs; un càstig més breu i immediat ens permet: que el xiquet

comprove abans que el càstig es compleix i ens dona l'oportunitat de fer "creu i ratlla" molt més ràpida.

Els càstigs han de ser proporcionats a la falta comesa, breus, immediats i relacionats amb la conducta. Que no impliquen un desavantatge per a tota la família.

Quan es produeixen desacords entre els pares sobre la manera d'educar els xiquets, mai s'ha de discutir davant d'ells. Els xiquets han de percebre en els pares un front comú i coherent, d'una altra manera es confondran i es

sentiran temptats a aprofitar-se de les "escletxes" que veuen en "el mur de la seua autoritat" per a colar-se i eixir-se'n amb la seua.

Evitar centrar l'autoritat en un sol dels pares. És important que cadascun dels pares resolga amb els seus fills els seus problemes i que, posteriorment, es mantinguen informats entre ells sobre com han anat les coses. No delegar l'autoritat en l'altre.